

„Az Úr közel!”

Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsának
Szövetsége

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2019. március

A MEÖT közelgő eseményei:

Március 1. péntek:	Világimnap
Március 11. hétfő 10.00:	Felügyelő Bizottsági ülés
Március 11. hétfő 11.00:	Elnökségi ülés
Március 11. hétfő 12.00:	Közgyűlés
Március 19. kedd 15.00:	Október a Reformáció Hónapja Bizottsági ülés
Március 21. csütörtök 12.00:	Ifjúsági bizottsági ülés (MEÖT székház)
Április 4. csütörtök 10.00:	Kihelyezett Theológiai Szemle szerkesztőbizottsági ülés (Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara)
Április 15. hétfő 10.30:	Vallásközi Dialógus Bizottság nyílt bizottsági ülés
Április 19. kedd 12.00:	Teológiai és Keresztény Egység Bizottsági ülés
Április 24. szerda 12.30:	Női bizottsági ülés (MEÖT székház)

Hit

Hiszem,
hogy Isten mindent,
még a legrosszabb dolgot is,
engedi és segíti, hogy jóra forduljon.
Ehhez olyan emberekre van szüksége,
akik mindenben
a legjobbat szolgálják.
Hiszem,
hogy Isten minden szükségben
annyi erőt ad a kitartáshoz,
amennyire szükségünk van.
Ezt azonban senki sem kapja meg előre,
azért, hogy ne önmagunkra,
hanem egyedül csak ōra hagyatkozzunk.
Az ilyen hitben
teljesen eltűnik a jövőtől való félelem.
Hiszem,
hogy hibáink és tévedéseink
nem hiábavalók,
s Istennek nem nehezebb
ezeket helyre igazítani,
mint az általunk jónak vélt
cselekedeteinket.
Hiszem,
hogy Isten nem időtlen végzet,
hanem őszinte imádságra és
felelősségteljes tettekre
vár és válaszol.

Dietrich Bonhoeffer

Kovács Zoltán

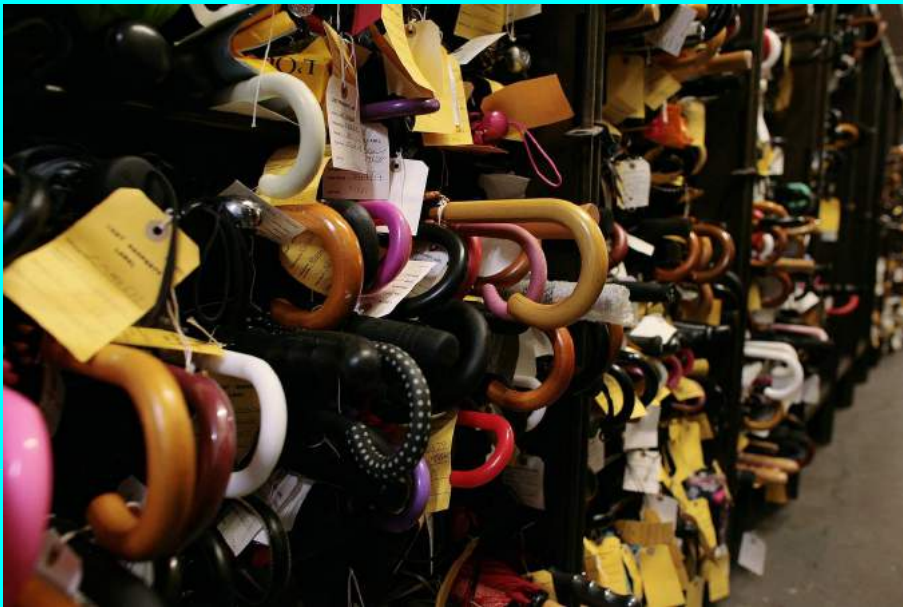
metodista lelkész

írta

Talált tárgyak osztálya

„Az asszony pedig otthagyta korsóját”. (János 4,28.)

Egy felmérés szerint „átlagosan számolva minden nap egy pár kesztyűt; egy év alatt átlagosan 170 szalmakalapot, baseball-, szőrme-, vagy kötött sapkát; 164 könyvet; 3 sátrat; 210 esernyőt; 3 babakocsit és 17 botot hagyunk el a buszokon, villamosokon, metrókon”. A felmérés végén szerepel még egy mondat: „A tulajdonos azonban furcsa szerzet: sokukért gyakran soha nem jön el”.

A mai evangéliumi idézet egy olyan történet csúcspontja, ahol Jézus egy idegen asszonnyal találkozik. Az események úgy kezdőd-

nek, hogy egy samáriai asszony indul el Jákób kútjához, hogy vizet merítsen a nap legforróbb órájában. Amint merítő edényét vízzel akarná megtölteni, egy ismeretlen ember inni kér tőle. Az asszony meglepődik. Hogyan lehet, hogy egy zsidó ember, ráadásul egy férfi szólítja meg őt. Még meglepőbb, amit ez az ember később mond neki: „*ha tudnád, hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! Te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet*”. És még azt is, hogy aki abból a vízből iszik, amit ad neki: „*soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne*”. Az asszony természetesen kóstolót szeretne ebből a csodavízből, de az ismeretlen, Jézus, elküldi, hogy először hívja oda a férjét. Az asszony szerint nincs is férje. Jézus igazat ad neki, mert bár volt őt férje, de akivel most együtt él, ő nem az.

Amikor az asszony látja, hogy az ismeretlen ismeri az ő életét, tudja az igazságot, úgy gondolja, hogy ő biztos egy próféta. Ezért elővesz egy kérdést a zsidók és a samaritánusok között fennálló vallási különbségekről. A samaritánusok a Garizim-hegyen imádták az Istent, a zsidók pedig Jeruzsálemben. Jézus szerint azonban eljön az idő, és az most van, amikor az „*igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát*”. Az asszony ekkor megjegyzi, hogy ő hisz a Messiásban, aki ha eljön, akkor „*kijelent nekik mindent*”. Ekkor Jézus megszólal: „*Én vagyok az, aki veled beszélek*”.

Az asszony ekkor leteszi a korsót, és elszalad. Mindent otthagyva berohan a városba, hogy elmondja az embereknek: „*Megmondott nekem mindent, amit tettem! Vajon nem ez-e a Krisztus?*” Ebben a történetben valami egészen hihetetlen dolog történik: egy kétes múlttal rendelkező asszony élete megváltozik a Jézussal való beszélgetés következtében. Majd elsiet, hogy ezt elmondja másoknak is.

Mit látunk? Jézus szavai annyira elgondolkodtatták, hogy megfeledkezett merítőedényéről. Üres korsóját a kútnál hagyja. Elveszti saját tulajdonát. Nem tudjuk, hová és kihez került később ez az edény. Bekerült a „bibliai talált tárgyak osztályára”. Oda, ahol a korsó mellett más dolgok is vannak már. Van ott

halászhajó, halászháló, bárány, értékes pénzérme, és sok minden más is. A legtöbbet tulajdonosa soha többé nem keresi, mert valami nagyobbát kapott. De van olyan is, amiért, vagy akiért a gazda tűvé tesz mindent, hogy meglegye. Ezek a kicsinyek, akiket senki sem keres.

A történetünk másik szereplője, Jézus pedig az a személy, aki nem elveszít dolgokat, hanem megtalál. Megtalálja azokat, akikről más lemondott. Mint pásztor keresi az elveszettet. Utána megy az utolsónak is, figyelmét nem kerüli el semmi. Így keres minket is. Minket, akik sokszor elveszettnek, vagy éppen „kallódónak” érezzük magunkat. „Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.”

Ha úgy érezzük, hogy életünk kallódó tárgy, amelyről sokan lemondtak, amelyet félretettek vagy elfelejtettek, akkor mi is mehetünk Jézushoz, aki mint Mester a kezébe vesz minket. Talán már az a gondolat, hogy Jézushoz mehetünk is arról beszél, hogy Ő talált meg minket. Megtalált. Értékesnek talált. Kezébe vett és formált, hogy olyanok legyünk, amilyenek Ő látni szeretne. Hogy öröm legyen a mennyben. A mi Urunk olyan „tulajdonos”, aki mindig visszatér az elveszettért.

Köszönjük, hogy jöttetek — hívatok meg még többeket!

Beszámoló a 2019. február 2. Világimanapi Előkészítő Konferenciáról

2019. február 2. szombaton tartottuk meg a Világimanapi Előkészítő Konferenciát, amelyen mintegy 140 érdeklődő vett részt azért, hogy ismereteket, ötleteket kapjanak a 2019. március 1. pénteki Világimanap megszervezéséhez saját közösségeikben.

Ezen a napon, amikor a résztvevők számára valami új veszi a kezdetét, valami újjal ismerkednek meg, akkor számomra valami befejeződik, lezárul egy egész éves előkészítő munka. Természetesen ilyenkor engem is izgalommal tölt el, hogy a lelkiismeretes és elkötelezett szolgálat eredményeként sike-

rül-e átadni egy másik nemzet igei és erkölcsi üzenetét alig néhány óra alatt, valamint az elkészített kiadványokon, dokumentumokon keresztül.

Talán kevesen tudják azt, hogy a felkészülés már egy évvel korábban, nyáron megkezdődik. A Németországi Világimanapi Bizottság nagylelkűségének köszönhetően évről-évre meghívást kapnak a közép-kelet-európai országok képviselői is egy 3-4 napos felkészítő workshopra. Ezekben a napokban reggeltől estig szívjuk magunkba az információkat, tanulunk, ismerkedünk más kultúrákkal. Azután a munka itthon folytatódik tovább, az alcsoportokba szerveződött önkéntesek közreműködésével. Mindenki a szabadidejét és szaktudását áldozza arra, hogy fordítson, recepteket keressen, gyermek animációs programot alkosson, ének adaptációkat készítsen, és még sorolhatnánk. Ezeknek az ismereteknek az esszenciáját igyekszünk átadni a budapesti konferencián.

Újdonságok, változtatások az idei évi Konferencián

Idén több változtatást is végrehajtottunk, az elmúlt évek tapasztalatai és a kérdőívekben kapott visszajelzések alapján. A konferencia *időpontját* azért tettük át február első szombatjára, hogy senki számára se jelentsen kényszert az imahét és a világimanapi előkészítő programjai közötti választás. Módosítottunk a program *szerkezetén* is az optimálisabb időbeosztás és információ átadás érdekében. És idén, rendhagyó módon, nem csak a liturgiás füzet, hanem a *receptgyűjtemény is nyomtatásba* került, amelyet magukkal vihetek a résztvevők.

A tavalyi Világimanap tanítását nem feledve, az idei *rendezvény zöldítésére* törekedtünk az Ökogyülekezeti Mozgalom támogatásával, akik újrahasznosítható re-poharakat bocsátottak a rendelkezésünkre. A szlovén árpalevesből, valamint dödölléből álló ebédet pedig porcelán tányérből fogyaszthatták a résztvevők, eldobható műanyagok helyett.

Gyermekek és ifik bevonása, közreműködése a Világimanapon

Sok pozitív visszajelzés érkezett arra vonatkozóan, hogy az idei évben különösen jól szervezett és gördülékeny volt a program. Ez jelentős mértékben a *Lónyay Gimnázium* és a *Budai Református Gyülekezet diákjainak* érdeme volt, akik hétfvégi szabadidejükben, lelkiismeretes helytállásukkal végezték a regisztráció, kiadványok kiosztása, ajándékok átadása, ebéd tálalása stb. körüli feladatokat, *Fördös Kata* szakértő irányításával.

Kata nem csak az önkéntes fiatalokat koordinálta a helyszínen, hanem ő foglalkozik a *világimanapi gyermekprogram* előkészítésével is. A délutáni program egyik előadójaként elmondta, hogy mennyire fontos a gyermekek bevonása, amelyre a Világimanap egy tökéletes eszköz, mert megfelelően színes, kreatív és sokoldalú. Tudomásul kell vennünk, hogy a világ megváltozott, a mai gyermekeket már sokkal több inger éri és másképpen dolgozzák fel az őket érő információkat. Ebben a felgyorsult és zajos világban kell képesnek lennünk megszólítani őket, hogy eljuttathassuk hozzájuk az igei üzenetet. Kata erre hozott nagyon jó példákat, praktikus ötleteket, több évtizedes tapasztalataiból merítve.

A program különösen kedves pillanatai

Személyes szívügyemnek tartom, hogy valamely új ország megismerésének részeként, annak zenei kultúrájával is foglalkozzunk, amely a nemzeti identitás, az önkifejezés és Isten dicsőítésének egy jellemző módja. A világimanapi program kidolgozásakor sok esetben a bemutatkozó ország komoly erő-

szervezőket tesz azért, hogy kifejezetten a világimanapi témához illeszkedő tartalmú, a népzenei motívumokat ötvöző, dallamos dicsőítő énekeket komponáljon. 2019-ben mi azzal tudtuk a legnagyobb tiszteletünket kifejezni a szlovén asszonyok munkája iránt, hogy Csatári Bíborka református lelkipásztor és zenekarának közreműködésével, hangszeres kísérettel szólaltattuk meg a magyarra fordított,

fülbemászó dallamokat. Ezen felül, a zenekar billentyűse, Holop Szilveszter, hosszú éjszakákon keresztül dolgozott azon, hogy az énekek stúdió minőségű hangfelvételeinek elkészítésén. A helyszínen hatalmas élmény volt a közös énektanulás a fiatalokkal, az online elérhető felvételek pedig segítséget nyújtanak azoknak is a felkészülésben, akik nem lehettek ma jelen.

A tavalyi évi sikerre tekintettel, idén ismét megrendeztük *sütemény sütő versenyünket*. A verseny egyrészt azt szolgálta, hogy bemutassuk és megízlelhessük a szlovén desszertkülönlegességeket. Másrészt ez volt az ízletes ebédet követő édesség a kávé mellé. Így kóstolhattunk poticát, premurska gibanicat, hajdinakása tortát és hodosi kockát is. A legjobbakat ajándékkal díjaztuk.

Ajándékot azonban nem csak a versenyben résztvevők kaptak, hanem mindenki, aki ma eljött! Jellegzetes szlovén szuvenir és egyben a szeretet jelképe a pirosra festett mézeskalács. Azért, hogy kifejezzük nagyrabecsülésünket vendégeink iránt, akik elfogadták a meghívásunkat erre az alkalomra, valamint, hogy utaljunk a szlovén mézeskalácsra is, az eltarthatóság jegyében só-liszt gyurmából készített *szíveket adtunk ajándékba* — közepén a Világimanap logójával.

Az ebédszünetet követően, a délutáni programot *Jakus Szilvia* kifejezetten erre az alkalomra készített, *Szlovéniát bemutató dokumentumfilmjének* megtekintésével kezdtük. Ez volt a film ősbemutatója, amely azt a célt szolgálta, hogy Szlovénia bemutatásával keretbe helyezze magát a liturgiát. Szívet melengető érzés volt a saját utazásom során készített fotóimat viszontlátni a film gazdag tartalmi mondanivalójának illusztrációjaként. Én ugyan elfogult vagyok, azonban az eddig kapott visszajelzések alapján a közönség többségének is tetszett a film, ahogyan azt a következő válaszadó írta: *„Jártam már többször is Szlovéniában és nagyon jól lett a film összevágva.”*

A 2019. év központi témája és átültetése a mindennapjainkba

Az előkészítő konferencia jó alkalom arra, hogy egymást is kicsit jobban megismerhessék a résztvevők. Az irányított, tematizált beszélgetésre a délután folyamán került sor. A résztvevők visszajelzései alapján erre komoly igény is van, hogy legyen lehetőségük egymással néhány személyes szót váltani és gondolataikat kicserélni az igei téma kapcsán. *B. Pintér Márta* vezette a beszélgetést, amelyet egy kreatív feladattal kötött össze. Egy széket ábrázoló papírlap tetejére azokat a félelmeket, gátló tényezőket írták fel, amelyek megakadályozzák az emberek egymás iránti nyitottságát, közeledését, pl. visszautasítástól való félelem, kilépés a komfortzónából stb. A lap alján pedig azokat a csoportokat vették számba, akik valamilyen értelemben a társadalom periferiájára szorultak és különösen is éheznek Isten meghívását és vendéglátó szeretetét. Ilyenek lehetnek a börtönviseltek, de ugyanúgy a hétköznapiakban túlhajszolt és kiégett emberek.

A közös kis gyakorlat végén a lapokat egymás mellé ragasztva egy gyűrűt kaptunk, amely magától megállt. Ez azt szimbolizálta, hogy ha a lap alján szerepeltetett társaink felé képesek vagyunk úgy fordulni, hogy legyőzzük a lap tetején szerepeltetett belső korlátainkat, akkor egymást megerősítve, megtartva leszünk képesek körbe ülni az Úr asztalát.

A nap fénypontja vitathatatlanul *P. Tóthné Szakács Zita* igehirdetése volt, amelyben, bár kihangsúlyozta a társadalmi periférián élők felé fordulás fontosságát, egyúttal túl is mutatott azon. Felhívta a figyelmünket arra, hogy Lukács Nagy lakoma példázatában a házigazda és a vendégek mellett van egy harmadik, nagyon fontos szereplő — a Szolga. Az a Szolga, aki kimegy a városba és az utakra, meghív és igyekszik megtölteni a házat vendégekkel. *Hitben járó keresztyénekként, a mi feladatunk is ez a hívogatás, a saját szűkebb és tágabb környezetünkben.*

A Világimanapi alkalom, mint asztalközösség

Isten országát sokszor úgy mutatja be Jézus, mint lakomát, ünnepet, menyegzői asztalközösséget. Ez érthető is annak ismeretében, hogy a legkorábbi keresztyén étkezéseken való részvétel a közösséghez tartozás lényeges eleme volt. Az elmúlt évszázadok, évezredek alatt mit sem változott az a gyakorlat, hogy minden barátság mindig egy hívással kezdődik, amely nem feltétlenül személyesen, hanem sokszor valaki más invitálására történik. Hiszen ha valakit az asztalunkhoz hívunk, azt azért is tesszük, mert kíváncsiak vagyunk rá. Szeretnénk, ha egy kicsit többet látna, többet ismerne belőlünk, miközben mi magunk is szeretnénk őt közvetlenebbül érteni, ismerni; kicsit többet érteni az örömeiből, vágyaiból, álmaiból, az egész személyiségéből.

A Világimanap, 2019. március 1-én, tökéletes alkalom arra, hogy rohanó és individualizálódó világunkban egy pillanatra megálljunk, és egy kellemes délutánra, egy asztalközösségbe hívogassunk másokat. Sokan vagyunk, sokféle hozzáállással, ezért bizonyára lesznek közösségeinkben olyanok, akik lelkesen fogják belevetni magukat a Világimanap szervezésébe, a mai napon hallottaktól motiválva. És lesznek olyanok is, akik csendes passzivitással fognak elhatárolódni a kezdeményezéstől, mondván: minek megint misszióval foglalkozni, így is túlkínálat van a programokból, nem érek rá ezt is felvállalni, ezt az időt, energiát és pénzt másra is fordíthatnánk, stb. Ne felejtsük el azonban az intést, miszerint az a beteg van a legnagyobb veszélyben, aki azt gondolja, hogy egészséges, hiszen nem fordul orvoshoz.

Adjuk át a meghívást!

Hívjunk meg tehát minél többeket — a Világimanap kapcsán — közösségeinkbe! Legalább egy barátot, egy szomszédot, egy kollégát vagy egy iskolatársat vigyünk magunkkal március 1-én! Meghívónkon akár az alábbi szavak is állhatnak!

„Hívunk és várunk! Szeretnénk Veled megosztani az örömünket! Szeretnénk Veled megosztani a vacsoránkat! Hívunk Téged, mert egykoron minket is valaki meghívott. És azóta elhívottak vagyunk! Van még hely számodra az asztalnál! Jöjj, mert már minden készen van! Már csak Te hiányzol!”

Dajka-Szederkényi Kornélia

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK
ÖKUMENIKUS TANÁCSA
VALLÁSKÖZI DIALÓGUS BIZOTTSÁGÁNAK
NYÍLT ÜLÉSE

***A migráció és Európa
jövője***
2019. április 15., hétfő
10:30

**ELŐADÓ: DR. ORBÁN BALÁZS,
A MINISZTERELNÖKSÉG PARLAMENTI
ÁLLAMTITKÁRA, A MIGRÁCIÓKUTATÓ
INTÉZET VOLT IGAZGATÓJA**

helyszín: 1117 Budapest, Magyar tudósok krt 3.

Az öreg pap imádkozik érted

Amikor először láttam Mariska nénit, azt gondoltam, hogy rözsét szedegető cigány asszony. Megkértem, hadd készítsék róla néhány fotót. Elsőéves fényképész tanuló voltam, tizenöt éves. Miután elkészültek a felvételek, beszédbe elegyedtünk, majd természetes kedvességgel hívott be a plébániára. A bátyja volt Steib János dobozi plébános. Mindketten betöltötték már a nyolcvanadik életévüket.

A nyári konyhában ültünk le, a sparhelt előtt háromlábú, fényesre kopott sámlikra. Kis lábaskákból kínálgatott finomságokkal. Hosszan beszélgettünk. Ránk esteledett. Csak a tűzhelyből kivillanó tűz fénye világított. Egy idő után Mariska néni bevezetett több szobán keresztül a plébános úrhoz, aki nagy, csontos kezét nyújtotta felém, hogy üdvözljön. Később is sokszor ültem az ágya mellett, és hallgattam régi történeteket a grófi családról, templomépítésről, háborús időkről.

1945-ben a helyi párttitkár Szibériába akarta száműzetni. Fel is készült az útra, kis táskával megjelent a tanács udvarán. Az orosz tiszt küldte haza idős korára való tekintettel. A mozgalom buzgó hívei ebbe nem nyugodtak bele. A téli hidegben, nagy hóban agyon akarták verni a „reakciós” papot. A plébános hátat fordított nekik, és letérdelt a hóba imádkozni. Egy idő múlva körülnézett, de nem látta támadóit.

Mindig reverendában járt-kelt. A buszon elhúzódtak mellőle. Misére kevesen jártak, mivel a falu nagyobb része református volt, illetve a többség nem igényelte az egyházi életet. Ő mégis „szerte járt, jót tett” (ApCsel 10,38.) többekkel. Ebédet vitt annak, aki arra rászorult.

Fényképészműtermünk volt a faluban. Éveken át jártam hozzájuk. Istenkapcsolatom nem igen működött akkoriban, de hozzájuk szívesen mentem. Időnként még ministráltam is. Tudtam, hogy örömet szerzek nekik ezzel. A plébános gyémántmiséjén a kispapok rám adtak egy reverendát, és én csengettem a liturgia közben a gyülekezet örömére.

Utolsó évében már nem tudott a templomban misézni. Engedélyt kapott a püspöktől, hogy a szobájában végezze a szolgálatot. Felolvastam az ígét. Keze olyan erőtlen volt, hogy az ostyát sem tudta osztani. Megfogtam a csuklóját, és így adta tovább az Úr testét.

Másokkal együtt engem is számontartott. Érettségim napjára képeslapot küldött: „Kedves Jancsikám! Most vagy a vizsgáidnak közepén 16 óraker. Most imádkoztam el a szentolvasó titkát: 'Aki nekünk a Szentlelket elküldötte.' Hogy megkapjad a világosságot onnan felülről. Szeretettel imádkozik érted az öreg plébános.” Egy öreg katolikus pap imádkozott a hinni nem tudó evangélikus fényképész kamaszért.

Néhány hónap múlva Isten kegyelmesen megszólított, magához térített. Első éves teológiai hallgató voltam már, amikor Budapestről szülővárosomba Békéscsabára utaztam. Első utam Dobozra vezetett. Este érkeztem, és szokás szerint a plébániára mentem, de minden zárva volt és sötét. Kimentem a parkban lévő templomhoz. Ott megállhattam ravatalánál. Másnap a temetésen Mariska nénival ketten álltunk a koporsó mellett, mint a plébános úr családja.

Hálát adok ennyi év után is ezért a két drága öregért, akik szerették az Urat, szerették az embereket, és imádkoztak értem is.

Szeverényi János (Evangélikus Élet 2018. december 30.)

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

Testvéri szeretettel: „Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői